

ANDRZEJ SAPKOWSKI

Järven neito

W S O Y

THE WITCHER

← NOITURI →

The WITChER

NOITURI

Aiemmin ilmestynyt:

Viimeinen toivomus

Kohtalon miekka

Haltiajn verta

Halveksunnan aika

Tulikaste

Pääskytorni

ANDRZEJ SAPKOWSKI

Järven neito

The WITChER

NOITURI 7

Suomentanut Tapani Kärkkäinen

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

Puolankielinen alkuteos
Pani Jeziora

© 1999, by Andrzej Sapkowski
Published by arrangement with Literary Agency “Agence de l’Est”

Suomenkielinen laitos © Tapani Kärkkäinen ja WSOY 2016

Sivun 6 sitaatin Thomas Maloryn teoksesta *Pyöreän pöydän ritarit*
suomentanut Marja Helanen-Ahtola.

Sivun 68 sitaatin François Villonin teoksesta *Testamenti*
suomentanut Veijo Meri.

ISBN 978-951-0-41532-0

Painettu EU:ssa

*We are such stuff
As dreams are made on, and our little life
Is rounded with a sleep.*

William Shakespeare

Niin he ratsastivat eteenpäin kunnes tulivat suuren, aavan järven rannalle. Kuningas Arthur näki keskellä järveä paksuun valkoiseen silkkiin verhotun käsivarren, joka piteli kädessään kaunista miekkaa. Samassa he näkivät neidon kävelevän vetten päällä.

”Mikä neito tuo on?” Arthur kysyi.

”Se on Järven neito”, Merlin vastasi.

Thomas Malory, Pyöreän pöydän ritarit

Ensimmäinen luku

Järvi oli lumottu. Siitä ei ollut epäilystäkään.

Ensinnäkin se sijaitsi aivan Cwm Pwccan lumotun laakson suulla. Tuo salaperäinen, sumun ikuisesti kietoma laakso oli kuulu taikavoimistaan ja maagisista ilmiöistä.

Toiseksi ei tarvinnut kuin katsoa.

Veden pinta oli syvän, mehukkaan ja kuulaan sininen, kuin hiottu safiiri. Se oli sileä kuin peili, niin rypyton että siitä peilautuva Y Wyddfan vuori näytti siinä kauniimmalta kuin todellisuudessa. Järveltä puhalsi kylmä, virvoittava tuulhenki, eikä juhlevaa hiljaisuutta rikkonut mikään, ei ainutkaan kalan molskahdus tai vesilinnun huuto.

Ritari havahtui vaikutelmistaan. Mutta sen sijaan että olisi jatkanut matkaa kukkulan harjaa pitkin, hän ohjasi hevosensa alas, järveä kohti. Aivan kuin siellä alhaalla, järven pohjassa, vesien syvyyksissä lymyvä magneettinen voima olisi vetänyt häntä puoleensa. Hevonen askelsi arasti kivimurskan seassa ja pärskähteli hiljaa antaen ymmärtää, että sekin oli vaistonnut taikavoiman.

Alas hiekkarannalle päästyään ritari laskeutui hevosen selästä. Ratsuaan suitsista vetäen hän asteli vedenrajaan, missä kevyt aallonvire leikkitteli pienten, kirjaviiden rantakiviiden lomassa.

Hän kumartui niin että panssaripaita kahahteli. Pikkukalat pelmahtelivat säikähtäneinä eri suuntiin kuin neulaset, kun hän ammensi vettä yhteen liitettyihin kämmeniinsä. Hän joi varovasti ja hitaasti – jääkylmä vesi puudutti huulet ja kielen ja vihloi hampaita.

Kun hän oli toisen kerran ammentamassa vettä, järven pintaa pitkin kiiri ääni. Hän kohotti päätään. Hevonen hirnahti kuin vahvistaakseen, että oli kuullut saman.

Ritari hörästi korviaan. Ei, hän ei ollut kuullut harhoja. Ääni oli laulua. Nainen lauloi. Tai ehkä pikemminkin tyttö.

Kuten kaikki ritarit, mies oli bardien laulujen ja ritaritari-noiden kasvatti. Yhdeksässä tapauksessa kymmenestä tällainen laulu tai hyräily olivat houkutusluutoja, joita seuraamaan läheneet ritarit säännönmukaisesti päätyivät ansaan. Ja ansassa odotti useimmiten kuolema.

Mutta uteliaisuus voitti. Ritari oli näet vasta yhdeksäntoistavuotias. Hän oli hyvin rohkea ja hyvin kevytmielinen. Ensin mainitusta ominaisuudestaan hän oli kuuluisa, jälkimmäisestä puhumattakaan.

Tarkistettuaan, että miekka kulki huotrassa esteettä, hän alkoi taluttaa hevosta ja kulkea rantaa pitkin suuntaan, josta laulu kuului. Hänen ei tarvinnut kävellä pitkään.

Ranta oli täynnä suuria, tummia ja kiiltäväksi hioutuneita siirtolohkareita, jotka näyttivät siltä kuin jättiläiset olisivat leikeissään heitelleet niitä hujan hajan ja leikin päätyttyä unohtaneet ne niille sijoilleen. Jotkin niistä lojuivat järvessä, hämöttivät mustanpuhuvina kirkkaan veden alla. Jotkin pistivät esiin pinnasta, ja kun pienet aallot huuhtelivat niitä, ne näyttivät aivan Leviatanin selältä. Mutta suurin osa lohkarista oli maalla, hiekkarannan ja metsän välisellä laajalla kaistaleella. Osa oli hautautunut hiekkaan ja vain osittain näkyvissä – niiden kokoa saattoi vain arvuutella.

Laulu, jonka ritari kuuli, tuli rantaviivalla olevien kivien takaa. Mutta laulavaa tyttöä ei näkynyt. Ritari tarttui hevosta kuo-

lainrenkaasta ja painoi sen sieraimet kiinni, jotta se ei olisi hirnunut eikä hörissyt.

Tytön vaatteet olivat vedestä esiin pistävällä kivenjätkäleellä, joka oli laakea kuin pöytä. Tyttö itse oli alasti, vyötäisiä myöten vedessä, ja pesi lauleskellen itseään niin että vesi roiskui. Ritari ei tunnistanut laulun sanoja.

Eikä ihme.

Ritari olisi voinut panna päänsä pantiksi, että tyttö ei ollut ihminen. Siitä kertoivat vartalon hoikkuus, oudonväriset hiukset ja ääni. Hän oli varma, että jos tyttö kääntyisi, tämän silmät paljastuisivat mantelinmuotoisiksi. Ja jos tyttö kokoaisi tuhkanharmaat hiuksensa, niiden alta näkyisivät teräväkärkiset korvaledet.

Tyttö oli Faërien asukkaita. Haltiatar. Tylwyth Têgin väkeä. Yksi niistä, joita piktit ja irlantilaiset kutsuivat Daoine Sidheksi eli kukkuloiden kansaksi. Ja joita saksit kutsuivat haltioiksi.

Tyttö keskeytti hetkeksi laulunsa, upottautui veteen kaukaa myöten, pärskähti ja päästi suustaan mitä karkeimman kirouksen. Ritaria se ei kuitenkaan saanut hämilleen. Kuten yleisesti tiedettiin, haltiattaret osasivat kirotta ihmiskielellä, joskus tallirenkejäkin karkeammin. Ja usein kiroileminen oli johdantoa johonkin pahanilkiseen kepposeen – haltiattaret saattoivat vaikkapa paisuttaa jonkun nenän kurkun kokoiseksi tai kutistaa miehuuden pavunmittaiseksi.

Ritaria ei houkuttanut kumpikaan mahdollisuus. Hän oli jo aikeissa kääntyä vaivihkaa ympäri, kun hevonen paljasti hänet. Ei, ei hänen oma ratsunsa, joka kuolainrenkaasta pideltynä oli rauhallinen ja hiirenhiljaa. Hänet paljasti haltiattaren hevonen, musta tamma, jota ritari ei ensin ollut huomannutkaan kivenjätkäleiden lomassa. Nyt tervanmusta tamma kuopi soraa kaviollaan ja hirnui tervehdykseksi. Ritarin ori riuhtoi päätään ja vastasi kohteliaasti. Kaiku kiiri vettä pitkin.

Haltiatar pomppasi vedestä niin että hetken aikaa hänen kaikki sulonsa olivat ritarin nähtävissä. Sitten hän hyppäsi ki-

velle, jolla vaatteet olivat. Mutta sen sijaan että olisi tarttunut paitaan ja vetänyt sen häveliäästi ylleen haltiatyttö nappasikin käteensä miekan ja heilautti sitä pari kertaa sangen taidokkaasti. Sitä kesti kuitenkin vain hetkisen, ja siinä saamassa haltiatatar kyykistyi tai polvistui, painui veden alle nenänpäätänsä myöten ja nosti pinnan päälle vain suoristetun, miekkaa pitelevän käden.

Ritari havahtui ällistyksestään, irrotti otteensa ohjista ja polvistui märälle hiekalle. Hän oli nimittäin äkisti tajunnut, kuka hänen edessään oikein oli.

”Ollos tervehditty”, hän änkytti ja ojensi kädet eteensä. ”Tämä on minulle suuri kunnia... Suuri ilo, oi Järven neito. Otan vastaan tuon miekan...”

”Mitäs jos nousisit seisomaan ja kääntäisit selkäsi?” haltiatatar sanoi nostettuaan suunsa veden pinnan yläpuolelle. ”Lakkaisit tuijottamasta ja antaisit minun pukeutua?”

Mies totteli.

Hän kuuli, miten vesi valui tytöstä tämän noustessa maalle, miten vaatteet kahisivat kun niitä kiskottiin märän vartalon peitoksi. Hän katseli mustaa tammaa, jonka karva oli sileä ja kiiltävä kuin myyrän turkki. Se oli epäilemättä jaloverinen ja kerkeä kuin tuuli. Ja epäilemättä lumottu. Faerien asukkaita yhtä varmasti kuin omistajattarensakin.

”Voit kääntyä.”

”Järven neito...”

”Ja esittäytyä.”

”Olen Galahad, kotoisin Caer Benicistä. Olen kuningas Arthurin, Camelotin linnan ja Kesämaan valtiaan ritari. Arthur hallitsee myös Dumnoniaa, Dyfneintiä, Powysia, Dyfedää...”

”Entä Temeriaa?” tyttö keskeytti. ”Redaniaa, Riviaa, Aedirnia? Nilfgaardia? Sanovatko nimet sinulle mitään?”

”Eivät. En ole koskaan kuullutkaan.”

Tyttö kohautti hartioitaan. Hän piteli kädessään paitsi miekkaa, myös saappaita ja paitaa, pestyä ja kuivaksi puristettua.

”Niin arvelinkin. Entä mikä päivä tänään on?”

”Tänään on toinen täysikuu Beltanen jälkeen”, ritari sanoi hämmästyneenä. ”Arvon neito...”

”Ciri”, tyttö sanoi ajatuksissaan ja kiersi harteitaan, jotta paita asettuisi paremmin kuivuvalle vartalolle. Hän puhui oudosti, ja hänen silmänsä olivat suuret ja vihreät...

Hän kokosi vaistomaisesti määrät hiukset kasvoiltaan, ja ritarilta pääsi huokaus. Ei vain siksi, että tytön korva olikin tavallinen, samanlainen kuin ihmisillä, eikä millään tapaa haltioille tyypillinen. Hänen poskensa oli nimittäin ison, ruman arven peittämä. Joku oli haavoittanut tyttöä. Mutta voiko haltiatarta haavoittaa?

Tyttö huomasi katseen, siristi silmiään ja kurtisti nenäänsä.

”Arpi, niin juuri!” hän sanoi tyypillisellä korostuksellaan. ”Miksi katsot noin kauhuissasi? Eikö ole ritari ennen arpia nähnyt? Noinko kammottava se on?”

Ritari riisui panssaripaidan hupun kaksin käsin ja veti hiuksensa sivuun.

”On ritari nähnyt”, hän sanoi nuoremiehen ylpeys ääneseensä ja näytti tuoretta arpea, joka ulottui ohimolta leukaan asti. ”Kammottavia arpia ovat vain arvet kunniassa. Olen Galahad, Lancelot du Lacin ja Elainen poika. Äidinisäni oli kuningas Pelles, Caer Benicin valtias. Tämän haavan minulle teki Breunis Armoton, neitojen kelvoton ahdistelija, ennen kuin surmasin hänet rehdisssä kaksintaistelussa. Olen toden totta arvollinen ottamaan käsistäsi tuon miekan, oi Järven neito...”

”Anteeksi?”

”Miekan. Olen valmis ottamaan sen.”

”Tämä on minun miekkani. En anna kenenkään koskea siihen.”

”Mutta...”

”Mutta mitä?”

”Järven neito aina... Hän nousee vedestä ja antaa miekan.”

Ciri oli hetken hiljaa.

”Ymmärrän”, hän sanoi lopulta. ”Maassa maan tavalla. Mutta olen pahoillani. Kohdallesi on osunut väärä neito. Minä en lahjoittele pois tavaroitani. Enkä anna ottaa mitään. Ihan vain että tulisi selväksi.”

”Mutta neitohan on tullut Faëriesta, eikö totta?”

”Niin olen”, Ciri sanoi hetken päästä, mutta oli kuin hänen vihreät silmänsä olisivat katsoneet jonnekin ajan ja tilan syvyykseen. ”Olen tullut Riviasta, saman nimisestä kaupungista. Loc Eskalott -nimisen järven rannalta. Tulin tänne veneellä. Oli sumuista. En nähnyt rantoja. Kuulin vain Kelpin hirnunnan... Se on hevoseni, se juoksi tänne jäljilläni.”

Hän levitti märän paidan kiville. Ritari huokaisi jälleen. Paita oli pesty, mutta ei aivan puhtaaksi. Siinä näkyi yhä veriroiskeita.

”Joen virta kuljetti minut tänne”, tyttö jatkoi; hän ei joko ollut huomannut, mitä ritari oli nähnyt, tai teeskenteli, ettei ollut huomannut. ”Joen virta ja yksisarvisen lumous... Mikä tämän järven nimi on?”

”En tiedä”, ritari joutui myöntämään. ”Gwyneddissä on niin paljon järviä...”

”Gwyneddissä?”

”Niin. Nuo vuoret tuolla ovat Y Wyddfa. Jos pitää ne vasemmalla puolellaan ja ratsastaa metsää pitkin, päätyy kahdessa päivässä Dinas Dinlleuhun ja sitten Caer Dathaliin. Ja joki... Lähin joki on...”

”Antaa lähimmän joen olla. Ei sinulla satu olemaan mitään syötävää? Kuolen nälkään.”

*

”Miksi katselet minua noin? Pelkäätkö että katoan? Lentää liihottelen avaruuteen korput ja katajamakkarat mukana? Älä

pelkää. Tulin omassa maailmassani tehneeksi kaikenlaista ja sotkeennuin kohtalon pauloihin, joten on parempi etten näyttäydys siellä vähään aikaan. Vietän jonkin aikaa täällä sinun maailmassasi. Maailmassa, jonka taivaalta on turha etsiä Lohikäärmettä tai Seitsemää vuohta. Jossa on parhaillaan toinen täysikuu Belleteyn jälkeen, mutta Belleteyn äännetään Beltane. Miksi katselet minua noin?”

”En tiennyt, että haltiattaret syövät.”

”Haltiattaret ja velhonaiset syövät. Kaikki syövät. Ja juovat. Ja niin edelleen.”

”Anteeksi mitä?”

”Antaa olla.”

Mitä tarkemmin ritari katseli Ciriä, sitä nopeammin tämä kadotti taianomaisen auransa ja muuttui inhimilliseksi ja tavalliseksi, suorastaan arkiseksi. Ritari kuitenkin tiesi, että sellainen tyttö ei ollut, ei voinut olla. Ei tavallisiin tyttöihin törmätä Y Wyddfan juurella, Cwn Pwccan seudulla, tyttöihin jotka kylpevät alasti vuorijärvissä ja pyykkäävät verisiä paitojaan. Viis siitä miltä tyttö näytti, hän ei voinut olla maan asukkaita. Siitä huolimatta Galahad jo täysin pelotta katseli hänen hiirenharmaita hiuksiaan, jotka nyt kuivuttuaan välkehtivät ihmeellisen hopeanvalkeina, hoikkia käsiä, pientä nenää ja kalpeita huulia, hieman oudosti leikattua miesten asua, joka oli ommeltu hienosta, erikoisen tiiviisti kudotusta kankaasta. Hänen miekkaansa, jonka rakenne ja koristelu olivat oudot, mutta joka ei suinkaan näyttänyt miltään paraatikoristeelta. Hänen paljaita jalkojaan, jotka olivat kuivuneen hiekan peitossa.

”Selvyuden vuoksi sanottakoon, että en ole haltia”, Ciri sanoi ja hieroi jalkaterää toista vasten. ”En myöskään ole mikään ihan tavallinen velho enkä ennustaja. Tai oikeastaan en taida olla velho ollenkaan.”

”Ikävä kuulla. Tosi ikävä.”

”Mikä on ikävää?”

”Kerrotaan...” ritari sanoi punastuen ja ähkäisi. ”Kerrotaan, että kun haltiatar kohtaa nuorukaisen, hän vie tämän Elflandiin ja siellä... Pähkinäpensaas juurella, sammalmatolla hän pyytää nuorukaista...”

”Ymmärrän”, Ciri sanoi, vilkaisi ritaria syrjäkarein ja puraisi sitten tarmokkaasti makkarasta.

”Mitä Haltiamaahan tulee”, hän jatkoi nielaistuaan suupalan, ”pääsin sieltä vastikään pakoon eikä minulla ole mikään kiire takaisin. Mitä taas tulee pyyntöihin sammalmatolla... Ihan oikeasti, Galahad, kohdallesi on osunut väärä neito. Kiitos kuitenkin hyvistä aikeista.”

”Neito hyvä! En halunnut loukata...”

”Älä selittele.”

”Kaikki johtuu siitä, että olet niin lumoavan kaunis”, nuorimies parahti.

”Kiitos vielä kerran. Mutta siitä ei silti tule mitään.”

He olivat hetken hiljaa. Oli lämmin. Lakiasentoonsa kivunnut aurinko lämmitti kiviä. Kevyt tuulenhenki kurtisteli järven pintaa.

”Mitä tarkoittaa...” Galahad sanoi yhtäkkiä oudon kiihkeästi. ”Mitä tarkoittaa keihäs, jonka pää valuu verta? Mitä tarkoittaa kärsivä Kuningas, jonka reisi on lävistetty? Mitä tarkoittaa valkoiseen puettu neito, joka kantaa graalia, hopeista maljaa...”

”Voitko ihan hyvin?” Ciri keskeytti.

”Minä vain kysyn.”

”Ja minä en ymmärrä kysymyksiäsi. Onko tuo jokin tunnussana? Merkki, josta salaisuuteen vihityt tunnistavat toisensa? Ole kiltti ja selitä.”

”Kun en osaa.”

”Miksi sitten kysyit?”

”No koska...” mies parkaisi. ”Lyhyesti sanottuna... Yksi meikäläisistä ei kysynyt, vaikka tuli tilaisuus. Hän unohti kie-

lensä suuhun tai ujosteli... Jätti kysymättä, ja siitä seurasi kai-
kenlaista ikävää. Niinpä kysymme nykyään aina. Kaiken va-
ralta.”

*

”Onko tässä maailmassa velhoja? No tiedäthän, niitä jotka puu-
hailevat taikuuden parissa. Maageja. Tietäviä.”

”On meillä Merlin. Ja Morgana. Mutta Morgana on paha.”

”Entäs Merlin?”

”Ihan tavallinen.”

”Tiedätkö, missä hän on?”

”No tietysti! Camelotissa. Kuningas Arthurin hovissa. Olen
matkalla sinne.”

”Onko se kaukanakin?”

”Täältä ensin Powysiin, Hafrenjoen varrelle, sieltä Hafrenia
myöten Glevumiin Sabrinameren rannalle, ja sieltä onkin enää
lyhyt matka Kesämaahan. Kaikkiaan siinä kymmenen päivän
ratsastus...”

”Liian kaukana.”

”Matkaa voi vähän lyhentää ratsastamalla Cwm Pwccan
kautta”, ritari mutisi. ”Mutta se on lumottu laakso. Siellä on pe-
lottavaa. Siellä asuu Y Dynan Bach Têgejä, pahoja kääpiöitä...”

”Kannat siis miekkaa vain näön vuoksi, niinkö?”

”Mitä mahtaa miekka taikuutta vastaan?”

”Mahtaapa hyvinkin, älä pelkää. Minä olen noiturityttö.
Oletko kuullut sellaisista? Äh, et tietenkään ole. Mutta minä
en niitä sinun kääpiöitäsi pelkää. Minulla on heikäläisten pa-
rissa paljon tuttaviani.”

Aivan varmasti, ritari ajatteli.

*

”Järven neito?”

”Nimeni on Ciri. Älä kutsu minua Järven neidoksi. Siitä tulee minulle mieleen ikäviä ajatuksia. Sillä nimellä minua kutsuttiin siellä... Millä nimellä sinä kutsuitkaan sitä?”

”Faërie. Tai Annwn niin kuin druidit sanovat. Ja saksit taas puhuvat Elflandista.”

”Elfland...” Ciri sanoi ja kietoi ritarilta saamansa ruudullisen piktihuovan harteilleen. ”Siellä minä olin. Kapusin Pääskytorniin ja yhdessä humauksessa olinkin haltioiden luona. He kutsuivat minua juuri noin, Järven neidoksi. Aluksi se tuntui suorastaan imartelevalta. Siihen asti, kunnes tajusin, että siinä maassa, siinä tornissa ja sen järven rannalla minä olin vanki enkä mitään neito tai valtiatar.”

”Sielläkö sait ne veritahrat paitaasi?” ritari ei malttanut enää.

Ciri oli pitkään hiljaa.

”Ei, en siellä”, hän sanoi lopulta, ja hänen äänensä tuntui hie-man värähtävän. ”Sinulla on tarkka katse. Totuudelta ei pääse karkuun, niin se on, eikä päätään saa piiloon hiekkaan... Niin, Galahad. Olen viime aikoina tahriutunut usein vereen. Tappamieni vihollisten vereen... Rakkaitteni vereen, kun olen yrittänyt pelastaa heidät... Mutta he kuolivat käsiini... Miksi katselet minua noin?”

”En tiedä, oletko jumala vai kuolevainen neito... Yksi jumalattarista... Mutta jos olet tämän maallisen maailman asukki...”

”Asiaan, jos saan pyytää.”

”Haluaisin kuulla tarinasi”, Galahad sanoi ja hänen silmänsä alkoivat hehkua. ”Haluatko kertoa sen minulle, oi Neito?”

”Se on pitkä.”

”Meillä on aikaa.”

”Eikä se pääty kovinkaan auvoisasti.”

”En usko.”

”Miksi et?”

”Lauloit samalla kun peseydyit järvessä.”

”Olet tarkkanäköinen”, Ciri sanoi, käänsi päänsä pois ja nipisti huulensa yhteen, ja yhtäkkiä hänen kasvonsa kurtistuivat ja muuttuivat rumiksi. ”Olet tosiaan tarkkanäköinen mies. Mutta kovin hyväuskoinen.”

”Kerro minulle tarinasi. Minä pyydän.”

”Mikäs siinä sitten”, Ciri huokaisi. ”Jos kerran haluat... Minä kerron.”

Ciri otti mukavamman istuma-asennon. Samoin teki Galahad. Hevoset kulkivat metsänreunaa pitkin heinää ja yrttejä näykkien.

”Alusta asti”, Galahad pyysi. ”Ihan alusta.”

”Minusta tuntuu koko ajan vahvemmin ja vahvemmin, että tarinalla ei ole alkua lainkaan”, Ciri sanoi hetken päästä ja kietoi piktihuovan entistä tiiviimmin ympärilleen. ”Enkä ole varma, onko se jo kenties päättynyt. Sinun pitää ymmärtää, että menneisyys ja tulevaisuus ovat menneet ihan kauheaan sotkuun. Eräs haltia sanoi minulle joskus, että se on kuin käärme, joka iskee hampaat omaan häntäänsä. Sen käärmeen nimi on Ouroboros. Se, että se syö omaa häntäänsä, tarkoittaa että ympyrä on sulkeutunut. Menneisyys, nykyisyys ja tulevaisuus on kätkeyty ajan joka ikiseen hetkeen. Ajan joka hetkessä piilee ikuisuus. Tajuatko?”

”En.”

”Ei se mitään.”

Totisesti minä sanon teille: joka uniin uskoo, on kuin tuulen tavoittelija tai varjon vaanija. Hän johtaa itsensä harhaan petollisella, vääristävällä peilillä, joka valehtelee tai hourailee kuin synnyttävä neito. Tyhmä on se, joka unikuviin uskoo ja harhan teille lähtee.

Mutta se, joka unia halveksuu eikä niihin laisinkaan usko, niin ikään järjettömästi toimii. Sillä jos unilla ei ollenkaan merkitystä olisi, niin miksi jumalat meidät luodessaan olisivat antaneet meille kyvyn nähdä unia?

Profeetta Lebiodusin viisauksia, 34:1

*All we see or seem
Is but a dream within a dream*

Edgar Allan Poe

Toinen luku

Tuulenvire kurtisteli järven pintaa, joka höyrysi kuin kattila ikään, ja hääti hajoavan usvan riekaleet sen päältä. Hankaimet kirskahtelivat ja jytisivät rytmikkäästi, ja vedestä nousevista airojen lavoista pirskahteli kimaltavia pisarapilviä.

Konwiramur ojensi kätensä laidan yli. Vene lipui niin hitaasti, että vesi kuohui vain nimeksi ja nousi tuskin lainkaan hänen kämmentään vasten.

”Ah ja voih”, hän sanoi ladaten ääneensä niin paljon sarkasmia kuin suinkin pystyi. ”Mikä vauhti! Mehän suorastaan kii-dämme aalloilla. Ihan päätä huimaa!”

Soutaja – lyhyenlätä, vanterra ja jäntevä mies – murahti kiukkuisesti jotakin epäselvää viitsimättä edes kohottaa päätään, joka oli harmaa ja käckäräinen kuin karakullampaalla. Tyttö oli saanut jo tarpeekseen tämän murahteluista, rykäisyistä ja voihkaisuista, joilla köriläs oli ohittanut kaikki hänen kysymyksensä siitä hetkestä alkaen, kun hän oli astunut veneeseen.

”Varovammin”, tyttö sähisi juuri ja juuri malttaen mielensä. ”Noin rajusta soutamisesta voi saada kaviokuumeen.”

Tällä kertaa mies kohotti kasvosensa, jotka olivat päivettyneet ja tummat kuin parkkinahka. Hän murahti, rykäisi ja osoitti harmaan sängin peittämällä leuallaan kohti veneen laitaa kiin-

nitettyä kela ja veteen katoavaa siimaa, jonka veneen liike piti kireällä. Mies ilmeisesti oletti selityksen riittäväksi ja alkoi taas soutaa. Samassa tahdissa kuin siihenkin asti. Airo ylös. Tauko. Airo puolta lapaa myöten veteen. Toinen tauko. Veto. Vielä pidempi tauko.

”Ahaa”, Konwiramur sanoi kepeästi ja katseli taivaalle. ”Ymmärrän. Tärkeää on veneen perässä vedettävä uistin, jonka tulee liikkua tietyllä nopeudella ja tietyissä syvyydessä. Tärkeää on kalastaminen. Muulla ei ole väliä.”

Asia oli niin itsestään selvä, että mies ei vaivautunut edes murahtamaan tai rykäisemään.

”Mitä väliä voisikaan olla sillä, että olen matkustanut koko yön?” Konwiramur jatkoi yksinpuheluaan. ”Että olen nälissäni? Että kova ja märkä tuhto kivistää ja kutittaa takapuolitani? Että minulla on pissahätä? Ei, tärkeää on vain uisteleminen. Joka kaiken kukkuraksi on täysin turhaa. Yksikään kala ei nappaa keskellä selkää, kahdenkymmenen sylen syvyydessä vedettyyn uistimeen.”

Mies nosti päänsä, katsoi tyttöön tylysti ja murahti kovaan, erittäin kovaan ääneen. Konwiramur irvisti tyytyväisenä. Kōriläs sousti yhtä hitaasti kuin ennenkin. Mutta raivoissaan.

Konwiramur kohensi asentoaan perätuhdolla ja nosti jalan toisen päälle. Niin, että leningin halkio avautui ja toi esille paljon nähtävää.

Mies murahti, puristi kyhmyiset kätensä airojen ympärille ja teeskenteli, että katseli vain uistimen siimaa. Soutuvauhtia hän ei tietenkään edes harkinnut nopeuttavansa. Tyttö huokaisi alistuneesti ja alkoi tarkkailla taivasta.

Hankaimet kirskuivat ja airojen lavoista tipahteli briljantin tapan kimaltavia pisaroita.

Nopeasti haihtuvan usvan takaa alkoivat häämöttää saaren ääriiviivat. Ja sen yllä kohoava tumman, paksun tornin obeliski. Vaikka kōriläs istui selin menosuuntaan eikä vilkuillut ympäril-

leen, hän jollain ihmeellisellä tavalla tiesi heidän olevan jo melkein perillä. Hän nosti aivot verkkaisesti veneen laitojen päälle ja alkoi hitaasti pyörittää siimaa kelalle. Konwiramur istui edelleen jalat ristissä, vihelteli ja tuijotteli taivaalle.

Mies sai siiman kelattua ja tarkasteli uistinta, isoa messinkilusikkaa, johon oli kiinnitetty kolmikärkinen koukku ja punainen villalanka.

”Oih ja voih”, Konwiramur totesi imelästi. ”Mitään ei tartunut pyydykseen, oi voi, miten ikävää. Mistä moinen epäonni? Josko soudit liian nopeasti?”

Mies loi Konwiramuriin erittäin paljonpuhuvan katseen. Mies istuutui, rykäisi, sylkäisi laidan yli, otti aivot känsäisiin kouriinsa ja köyristi selkensä. Aivot molskahtivat veteen ja kolahtelivat hankaimissa, ja sitten vene alkoi kiittää järveä pitkin kuin nuoli, vesi suhisi vaahdoten kokassa ja kiehui pyörteillen perässä. Heidät saaresta erottavan neljännesjousenkantaman he taittoivat alle kahdessa murahduksessa, ja vene ajoi karkeaan rantahiekkaan sellaisella voimalla, että Konwiramur putosi tuhdolta.

Mies murahti, rykäisi ja sylkäisi. Tyttö tiesi, että sivistyneen maailman kielelle käännettynä se tarkoitti: ”Antaa vetää veneestäni, senkin viisasteleva velho.” Hän tiesi myös, että ei kannattanut jäädä odottamaan maihin kantamista. Hän otti puukengät käteensä, nosti hameenhelmansa provosoivan ylös ja astui veneestä. Hän nielaisi kirouksen, kun näkinkengät pistelivät kiipeästi hänen jalkapohjiaan.

”Kiitos kyydistä”, hän sanoi hampaittensa välistä.

Hän ei jäänyt odottamaan murahdusta eikä katsonut taakseen, vaan lähti paljain jaloin kävelemään kiviportaita kohti. Kaikki hankaluudet ja rasitukset kaikkosivat ja haihtuivat jäljettömiin, kun kasvava jännitys pyyhki ne pois. Hän oli nyt siis Inis Vitren saarella Loc Blestin järvellä. Hän oli lähestulkoon legendaarisessa paikassa, johon vain harvat ja valitut pääsivät.

Aamu-usva oli haihtunut jo kokonaan, ja auringon punainen pallo alkoi yhä selvemmin häämöttää samealta taivaalta. Tornin muurinsakaroiden lomitse vilahteli tervapääskyjä ja kirkuvia lokkeja.

Rannalta terassille johtavien portaiden yläpäässä, kyykyssä istuvaan ja kitaansa aukovaan kimeerapatsaaseen nojaten seisoi Nimue.

Järven neito.

*

Nimue oli siro ja lyhyt, tuskin viittä jalkaa. Konwiramur oli kuullut, että Nimueta oli nuorena kutsuttu Kyynäränmittaiseksi, ja nyt hän näki että liikanimi oli ollut osuva. Mutta hän oli varma, että ainakaan puoleen vuosisataan kukaan ei olisi uskaltanut kutsua samalla liikanimellä ketään toista pikku velhotyttöä.

”Olen Konwiramur Tilly”, hän esittäytyi ja kumarsi, hie-man hämillään puukengät yhä kädessään. ”Olen iloinen että saan tulla vieraaksi saarellesi, oi Järven neito.”

”Nimue”, velhonainen korjasi vapautuneesti. ”Pelkkä Nimue vain. Tittelit ja arvonimet voimme unohtaa, neiti Tilly.”

”Siinä tapauksessa minä olen Konwiramur. Pelkkä Konwiramur.”

”Mennään siis, Konwiramur. Jutteleimme lisää aamiaisella. Arvaan että sinun on nälkä.”

”En sano vastaan.”

*

Aamiaiseksi oli rahkaa, ruohosipulia, munia, maitoa ja kokojyväleipää. Ne toi pöytään kaksi nuorta, vaitonaista ja tärkiltä tuoksahtavaa sisäkköä. Konwiramur tunsi syödessään pikku velhonaisen katseen ihollaan.

NOITURISAAGAN RIIPAISEVAN KOMEA PÄÄTÖS

Kohtalo on kuljettanut noituriprinsessa Ciri, jota keisari, velhot sekä monet muut kiihkeästi tavoittelevat, ja hänen ottovanhempansa Yenneferin ja Geraltin kunkin omalle taholleen. Yennefer on velho Vilgefortzin vankina, kun taas Geralt kumppaneineen talvehtii syntisen lokoisasti Toussaintin satuvaltakunnan ruhtinattaren hovissa. Ciri puolestaan on vainoajia paetessaan päätynyt portaalin kautta keijujen rinnakkaismaailmaan, josta ei ole pois pääsyä, ellei Ciri suostu synnyttämään lasta kuningas Oberonille.

Samaan aikaan sota roihuaa pohjoisten kuningaskuntien ja Nilfgardin keisarikunnan välillä. Miten ratkeaa maailman kohtalo, jota kannattelee ikivanhan ennustuksen mukaan Yllätyksen lapsi, Ciri Cintralainen?

Rakastetun, vivahteikkaan ja pilke silmäkulmassa punotun fantasiasaagan seitsemäs osa päättää pitkän tarinan, joka pitää lukijan tiukasti hyppysissään loppuun saakka.

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789510 415320

84.2

ISBN 978-951-0-41532-0

